

רועי, פנינה ועמוס ירדן בהלוויית אורח
התעללות ברגשות

הסוהרים והעובדות הסוציאליות באישיותו ובקיסמו האישי. סביר שיחזור לצייר, אם יאפשרו לו. הוא ישתדל לפתח עד כמה שאפשר את כישוריו. כדי שכולם יתפעלו מצוירו. עתה, אחרי שהשתחרר מהמועקה הפנימית, יוכל אפילו להיות אדם חיובי.

זהו סיפור נורא של אדם שקרה לו דבר נורא. אולם הנורא מכל היא התוכנית שהתגבשה במוחו. תוכנית שאחרי גסיון כושל, הצליח לבסוף להוציאה אל הפועל. פסיכופאטים כדוגמת החוטף ישנם רבים בחברה האנושית. מיעוטם מכריזים על עצמם במודע כעל עברי-יינים, ואפילו מפתחים להם פילוסופיות עברייניות. אלה מצליחים יותר במעשיהם. אולם לרוב הפסיכופאטים אין יכולת כזאת של תיקשורת-עצמית. הם אינם מודעים לכך שהם רעים בזדון.

לקבוצה זו משייך החוטף. פסיכופאטים כאלה חשים דחף בלתי-מודע להביא להסגרתם. וזהו בעצם מולה של החברה. שכן אחרת היינו חיים בחברה, שהשפע היה מצליח בה לאין שיעור יותר מאשר כעת.

פסיכופאטיה. רק כך אפשר להסביר את התמונה הכללית המצטיירת. הסבר זה מתקשר לכל חלק ממנה, ולתמונה כולה. הכל מצביע על כך שהחוטף הוא פסיכופאט קלאסי. את המנוחה האמיתית מוצא בדרך כלל אדם כזה בכלא. מעצם שהותו שם הוא מקבל את ההכרה התמידית הנכספת, בכך שהוא עבריין. שם הוא יכול להרגיש שהוא אדם שלילי. החברה זרקה אותו לשם בגלל שהוא מאס במערכת הערכים שלה. וזהו בדיוק מה שרצה — שיידעו שהוא כזה!

ללא

תיקשורת-עצמית

ס ביר להניח, כי בכלא ירגיש החוטף עצמו חופשי מאותו תליין פנימי. הוא ינוח על זרידפנה. יתכן גם שיפתח את רגש העליונות. תוך תקופה מסוימת יחזור למישק הרגיל שלו. הוא ירשים עד מהרה את

בדיקנות, ללא שהיות מיותרות. אולם בניגוד לכך הסובב החוטף במשך יומיים במכוניתו, עם הילד. ביומיים אלה יכלו אנשים להבחין במשהו מוזר. הילד היה יכול לתבוע פתאום לחזור הביתה ולהתחיל לצעוק בנוכחות אנשים. משהו היה יכול להשתבש. ברור שלפי התוכנית המקורית תיכנן החוטף להרוג את הילד מיד. אך הוא לא עשה זאת.

ההסבר היחידי לכך הוא, שבאיושהו מקום היה קשה לחוטף להרוג את אורון. הוא התמהמה. משך את הקץ. הסבר זה מקבל חיזוק גם מנסיון החטיפה הקודם שביצע כנראה גור בכפר-שמרית. אז הוא שיחרר את הילד כעבור זמן קצר. כנראה שעוד לא היה בשל לבצע רצח. אולם בחטיפת אורון הצליח להתגבר לבסוף על שמץ ההומאניות שנתר בו ורצה אותו. מימצאי הנתיחה הפאתולוגית מצביעים על כך, שזאת היתה הנתיחה בקנה-הנשימה. לא היתה זו סתימת-פה. כדי להשתיק את הילד, לבל תשמענה צעקותיו, כפי שטוען החשוד. ממתיתפה לא מתים. זאת היתה חניקה בצוואר. רצח לשמו.

למעשה היתה תוכניתו של החוטף יותר אימה ממנו. לכן הוא התקשה לבצע את הרצח. החוטף לא יכול היה לדעת כי הרצח הוא בעצם מטרתו האמיתית, הבלתי-מודעת. במודע סבר, כי הוא מבצע את החטיפה עבור בצע כסף. לכן, למרות שתיכנן מלכתחילה לרצח את הילד מיד ובדם קר, נתקל בקושי מסויים. צריך לזכור, שהחוטף הוא בעצם שבוי של עצמו. הוא כבול לפסיכופאטיה שפיתח. כל מעשיו נכפים עליו כתוצאה מכך. הוא עצמו כלל אינו מודע לתהליך האיום שהשתלט עליו, לעובדה שהפך מיפצת. הוא עושה רע מתוך דחף להינתק ממערכת-הערכים ההרסנית שלו. אולם לעולם אין המעשים עצמם מספיקים. גם רציחתו של אורון לא הספיקה. צריך מימד נוסף.

המנוחה

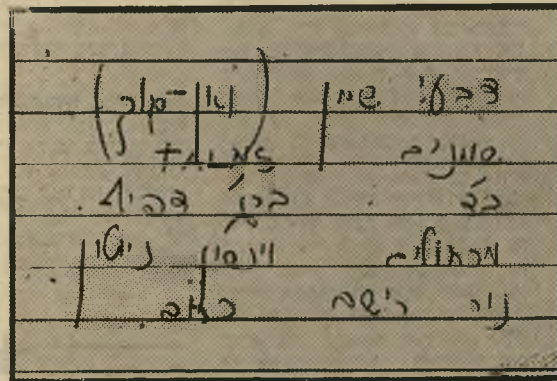
האמיתית

מ ערכת-הערכים שדנו מייצגת, למעשה, את החברה ואת דרישותיה מן הפרט. לכן חייבת ההתר כחשות למערכת זו לקבל מימד פומבי. הפסיכופאט צריך שגם הסובבים אותו יידעו, שהוא ויתר על מערכת-הערכים שלו. לכן הוא גם דואג לעדכן אותם.

זהו ההסבר לטעותו של החוטף. למרות האינטליגנציה והתייחסו שלו, הוא הלך להפקיד את הכסף המסומן בכסף. בכל העיתונים פורסם, שמיספרי שטרות הכסף נמסרו לבנקים. למרות זאת הלך החוטף היישר אל לוע הארי. אילולא עשה כן, ספק רב אם המישרה היתה מצליחה לתפוס אותו. אולם החוטף הוא שאיפשר לה ללכוד אותו.

כדי להשתחרר מידי התליין הפרטי שלו, הטמון בתוכו, הוא הסגיר את עצמו. שוב, מבלי שיהיה מודע לכך. כאן פעל הצורך שאחרים ידעו כי אין לו מערכת ערכים. החוטף היה זקוק לכך באותה מידה שהיה זקוק לבצע רצח של ילד. שני השלבים משלימים האחד את השני.

החוטף אינו מבין כלל מדוע נתפס. כך היה גם כאשר ביצע פריצות פשוטות, ותמיד נתפס. הוא סבור כי העובדה שהשתחרר ממערכת-הערכים שלו מעניקה לו עליונות על פני האחרים. הוא מאמין כי מגיע לו יותר. כי הוא מסוגל ליותר. בתוך תוכו הוא מזלזל ולועג לחברה, החיה על פי מערכת-ערכים. הוא סבור שיש לו יתרון עליה. לכן גם קשה לו להבין, מדוע הוא נכשל במקום שגנבים פשוטים מצליחים. כך גם אחרי החטיפה והרצח של אורון. הוא אינו יודע שאתו הדחף, לבצע

כתב-ידו של גור
ברחיה מערכים

את המעשים. גם דוחף אותו לבצע את השטות שתסגיר אותו.

בפירסומים שונים ניסו לייחס לחשוד תכונות גיור-טיות שונות, ואפילו פיצול-אישיות. גיורטות אלה הן מפורכות מיוחדות. הן אינן נקשרות לשום חלק ממעשה החטייה או לקורות חייו של גור. אמנם, כדי לנתח במדויק את כל התהליכים, יש צורך לבדוק אישית את החוטף. אולם אין כל ספק שזהו מיקרה מובהק של